

Hivatalos, nem hivatalos, kánon

Amióta a MAGUS létezik, egy-egy könyvvel, kiegészítővel, vagy az azokból származó információval kapcsolatban meghatározó jellemző az, hogy valami hivatalos, vagy sem. Magának a kérdésnek - Ez most hivatalos? - a kialakulása, felvetődése meglátásom szerint két dologhoz köthető. Az egyik, hogy a MAGUS kezdettől fogva, már a legelső szabálykönyvében (KKUK - 1993) is azt szorgalmazza, hogy mindenki egészen nyugodtan alakítsa ki a saját Ynevet, azaz találjon ki hozzá bármit, amit hiányol, töltsse ki a fehér foltokat, gondolja tovább a leírtakat, ha szükségesnek véli, tegyen hozzá, vagy akár vegyen el a leírtakból. Ezért aztán minden szinten - regények, novellák, szabálykönyvek, cikkek, kalandmodulok stb. - megkülönböztethetünk hivatalos, és házi, avagy nem hivatalos írásokat, amiket ebből a szempontból megannyi információra bonthatunk és alapvetően a „világ” és a „szabályok” két csoportjába sorolhatunk be. A másik ok, ami miatt fontos lehet egy, a MAGUS-sal kapcsolatos információval kapcsolatban annak a kérdésnek a megválaszolása, a MAGUS közösségi és egyben interaktív jellege is. A MAGUS sajátja, előnye és óriási lehetőségeket rejtő tulajdonsága, hogy sokan ismerik és játszhatják, alkothatnak hozzá, hiszen MAGUS alatt nagyjából ugyanazt értik az ország különböző végében is, és sikerrel beszélgethet róla, vagy ülhet le

egymással MAGUS-t játszani bárki, aki ismeri azt. Ismerni pedig alapvetően egy helyről fogja: a megjelent kiadványokból, legyen az szabálykönyv vagy regény, novellás kötet. (Az ismeret mértéke olvasottság kérdése, most nem lényeges). Ezt a közös Ynevet, MAGUS-t pedig azokból az anyagokból lehet megismerni és összeállítani, amit mindenki ismer, vagy ismerhet, hiszen megjelent, hozzájuthat, elolvashatja. Amit valaki otthon alkot, magának, a csapatának, arról ez még az Internet korában sem feltétlenül mondható el.

A másik lényeges szempont a hivatalos és nem hivatalos anyagok között a kiadvány, vagy az információ - attól függően, honnan származik - rangja, ami nagyban befolyásolja az elfogadottságot. A hivatalos képezi az alapot, ebből épül fel a közös Ynev, ezt ismeri mindenki, alapként kezelendő hát. Amit valaki csak úgy magának talál ki, amit valaki hozzátesz a hivataloshoz, vagy elvesz belőle, mert például neki már nem tetszik, az „házi” lesz, másik közösségben, más játékosokkal már nem fog működni, hiszen ők ugyanúgy a hivatalos Ynevet ismerik, és jó esetben tekintik sajátjuknak. Tehát az, hogy valami hivatalos, avagy sem, a MAGUS közönségnek bizony nagyon nem mindegy. Természetesen ahány ház, annyi szokás, ahány csapat, kalandmester, annyi saját meglátás,

annyi házi megoldás, módosítás, házi szabály, de mindig tisztában kell lennünk azzal, ebből mi a hivatalos, és mi nem az.

A hivatalosság fontosságának pontos okát azonban még csak részben érintettük. (Ezen a helyen különböztessük meg a kiadók - vagy azok hangadói - által manapság hangoztatott, szerzői jogi, kiadói és egyéb jogokkal vélten vagy valóban alátámasztott hivatalosságot - nem erről szól a cikk, mert nem is ez a fontos.) A hivatalosság ugyanis azért lényeges a közönség (olvasó és/vagy játzó) szemében, mert bizonyos tulajdonságokat köt hozzá és ugyanakkor vár el tőle. Ezen attribútumok nagyjából együttes megléte emeli hivatalos rangra az írást, és nagyon fontos, hogy egyik-másik elmaradása végzetesen alááshatja egy információ megítélését.

Ezen attribútumok közül csak az egyik, és azt hiszem, nem a leglényegesebb, hogy nyomtatásban jelent meg, ezért eljut mindenkihez, a logó által pedig felismerhető, évek múltán is megtalálható és elővehető. Nevezzük ezt az attribútumot „elérhetőségnek”.

Egy másik lényeges szempont, hogy a hivatalos könyvek, szabálykönyvek, később cikkek (gondoljunk a Rúna magazinra) az eredeti alkotók (csapat) által készültek. Persze ez talán csak az első szabálykönyvre és néhány cikkre volt igaz, az alkotók csapata nyilván az idő múlásával (no meg tudjuk jól, hogy személyes konfliktusok miatt) változott, felhígult. Ugyanide sorolom azt is, hogy az eredeti kiadó által készültek, kerültek megjelentetésre az anyagok - ez is változott az idők során, egyik kiadó jött, másik ment, ahogy az üzlet - és egyéb, számunkra átláthatatlan és megint csak nem fontos okok miatt. Ez a két fél-szempont eredője, igazi oka azért meghatározó, mert - kezdetben jogosan - azt feltételezi, várja tőle a regényt olvasó, a játékot játzó, hogy ugyanazon személy, személyek ugyanabban, az eredeti világban és rendszerben gondolkodva készítik újabb és újabb cikkeiket és történeteiket, az eredeti keretek között, az alapelvek, szabályok szerint bővítik a játék lehetőségeit. Ezért aztán biztosak lehetnek benne, hogy amikor megvesznek egy MAGUS könyvet, az valóban a MAGUS-ról szól majd. A regényben a már ismert fantasy világ sajátosságainak megfelelően, esetleg a már ismert szereplők, események megemlékezésével zajlanak majd a történetek, a játékrendszert illetően pedig a már ismert keretek között bővülnek a lehetőségek

például néhány új fajjal, kaszttal vagy varázslattal. A hivatalosság, azaz itt, ezen attribútum szerint az alkotók személye és a kiadó, ha úgy tetszik, ennek jele, a logó garancia erre. A MAGUS logó alatt megjelent könyvben nem úrhajók csatáznak majd, hanem Ynev kalandozóiról olvashatunk, a MAGUS logó alatt megjelent szabálykönyvekben pedig olyan elemeket találnak majd a játékosok, amiket hozzá tudnak illeszteni szeretett és játszott rendszerükhöz, nem egy érthetetlen (más játékrendszerek számára talán megfelelő) dologgal találkozhatnak. Ezt az attribútumot legjobban a „korábbiakhoz való illeszkedésnek” nevezhetjük.

Talán még a minőség az, ami kell, hogy jellemezzen egy hivatalos kiadványt. Legyen szó a regények hangulatáról és arról, hogy írói tekintetben megfeleljen a szórakoztatásnak, legyen szó a cikkek, szabálykönyvek szerkesztettségéről, összeszedettségéről, minőségi tálatásáról. Az olvasóban keltse ez is az elégedettség érzését, ne arra gondoljon, hogy miért is adott ő ki most megint pénzt. (már, ha pénzbe került. - lásd a legutóbbi „hivatalos” kiadvány.)

Az, hogy az anyagok készítői hogyan valósítják meg a fenti attribútumokat, igazából nem lényeges. Az egymásra mutogatás, a jogdíjak, a szerzői jogi viták senkit nem érdekelnek a rajongók közül abból a szempontból, hogy egy mű, egy hivatalos írás megfelel-e az adott elvárásoknak, tehát amiért hivatalosnak tekinthető és nevezik, avagy sem.

A fenti dolgok kezdetben - értelem szerűen - egyszerre voltak jelen és jellemezték a MAGUS legelső kiadványait. Az idők során azonban - minden bizonnyal üzleti érdekektől vezérelve - foszladozni kezdtek, és hol darabjaiban, hol mindenestül elmaradtak a kiadványoktól. Valószínűleg az írók és alkotók felhígulása, a kezdeti egységesség hiánya (az írók inkább saját homokozókat alakítottak ki maguknak, mintsem együtt gondolkodtak volna) és a kontroll hiánya (nem volt - máig - egységes és hozzáértő lektorálás MAGUS szempontból a kikerülő anyagok vonatkozásában) okozta, hogy az újabb anyagok némelyike elmaradt a hivatalostól

elvárt tulajdonságokban. Regények - és világ - szempontjából a Távoli világok kiadványok, amik egyáltalán nem voltak MAGUS-osak, majd a lassan megjelenő a Beriquel ciklus - ami szinte egyáltalán nem illeszkedett Ynev világához, és csak beleerőltetett elemekkel sikerült úgy-ahogy hozzákapcsolni - hordozta először ezeket a hiányokat. A játéktechnikai fronton sem bírták az alkotók, már az első kiadvány (KKUK) és a későbbi átdolgozott változata, az Első törvénykönyv is több önellentmondást tartalmaz, de a Rúna magazinban megjelent cikkek - bírni kellett az áradatot - és levelezés - sokszor átgondolatlan válaszok - is jelentős káoszt eredményeztek - igaz, még csak alacsony szinten. Az új játéktechnikai kiadványok - bár igyekeztek hűek maradni a világhoz és a játékszerhez, mégis több hibát halmoztak fel.

Ez a folyamat azt eredményezte, hogy egyrészt a közönség bizalma megcsappant a hivatalos kiadványok iránt, és alakult ki például máig az a tévképzet, hogy a Rúnában „csak butaságok jelentek meg”, amihez persze hozzájárult azok mára kialakult beszerezhetetlensége is.

A kiadók, alkotók sajnos, nem látva ezt, vagy más, fontosabb, vagy jobban szem előtt lévő érdekektől hajtva, de rá is játszottak arra, hogy a hivatalos értékrend felboruljon. Ahelyett, hogy a régi sorozatot folytatva, a Harcosok, Gladiátorok, Barbárok és a kétkötetes Papok paplovagok után az újabb kasztokat dolgozták volna ki részletesen, valamiért elkezdtek új rendszerben gondolkodni - sajnos a folyamat azóta is tart. A „Számok könyve” misztikus projecttel, amelynek a Rúnában csepegtetett hírek mellett a Summariumban láthatták nyomait az olvasók, és az ebből kibontakozó Új tekercek megjelenésével sikerült az első olyan hivatalos könyvet kiadni, amit „senki nem értett”. Ekkor még meg lehetett etetni az „új rendszer” jelszavával a közönséget, ám a nagy többség maradt a réginél, az eredetnél. Ami igazán csorbát szenvedett, az a kiadói MAGUS hivatalossága. Hiszen egy egész

szabálykönyv létezett immár, aminek (szabályokban) „nem volt köze” a MAGUS-hoz, az eredeti MAGUS-hoz. (Még akkor is, ha megpróbálták azt hozzáilleszteni, a rajongók körében azóta is kivételezett „fekete folt” a kiadvány.) A kiadói, alkotói csapatok körében megmaradt a divat, sorra mindegyik igyekezett megalkotni a maga Ynevét, hol üzleti sikert, hol a személyes érvényesülést hajtva, és mára odáig jutottunk, hogy a D-20-as Alapkönyv és az Új törvénykönyv, valamint több beígért és máig meg nem valósul új rendszer után megint egy új MAGUS rendszert vár a közönség - egy része. Mára teljesen elvesztette a védjegy azon funkcióját, hogy jelezze a játékos vásárlónak: az ezzel ellátott könyvekben a számodra is ismert MAGUS rendszerhez kapsz jól használható elemeket.

A regények terén is hasonló a helyzet: a mai, többszörös kiadváltások és írógárda csere után eljutottunk oda, hogy az új írók csak a legszükségesebb esetekben veszik figyelembe az eredeti elképzeléseket, a régi kiskirályként változtatnak bármin, ami éppen eszükbe jut, a részletekre pedig alig figyel valaki. Az eredmény ugyanaz: a MAGUS logóval megvásárolt könyvben csak nagyjából fogadja az a világ az olvasót, amit ismer, amire számít, amit szeret.

Többször is bebizonyosodott, hogy a szabályrendszer és a világ kéz a kézben jár. Nem szerencsés, és nem is lehet egyiknek a másik nélkül működni, ahogy változtatni sem lehet egyikén sem a másik érintése nélkül. A MAGUS világra ráerőltetett új rendszerek mind több változást hoztak a világban is, holott ez - olykor kimondva is! - nem volt a szándékuk, és ezért nem csak a hangulat okolható, bár a rajongói szempontból ez is jelentős. Az Új törvénykönyv csak a harcrendszert akarta megreformálni, mégis az addig kedvelt, a halál arcába röhögő Darton paplovagok gyáván sisakot húztak, „nehogy már lecsapja őket valaki”. A másik oldalról: az egyik új Gáspári agyszülemény, az aquir hangszálas doraniak nem csak a regények világában parádézhatnak idegenül, de magukkal kellene hozniuk a játékszer dorani varázslójának módosulását is, vagy hordozni fogják az ellentmondást. Aki a világ és a rendszer függetlenségében gondolkodva próbál egyikén vagy másikon változtatni, hibát követ el.

A különböző kiadók - és ahogy jelenünkben is van - önálló fejlesztőcsapat ma már csak névlegesen viseli a hivatalos státuszt. Ha el is tekintünk az éveken át elhúzódó, máig ismeretlen hozadékú perekétől (hiszen az állítólagos nyertes sem úgy viselkedik, ahogy egy nyertesnek kéne, lehetne), és a szétdarabolt, ki tudja, kinél és milyen mértékben lévő jogoktól, akkor is kritikus szemmel kell rájuk tekinteni és értelmezni ezt a kijelentést. Mitől is lesznek ők, pontosabban az ő kiadványaik a hivatalosak? Csak meg kell nézni mindmáig egyetlen, az Interneten közzétett, majd csúfosan leszedett „kiadványukat”. Megfelel ez annak, amit korábban hivatalosnak neveztünk? Vajon a MAGUS eredeti alkotói ők? Vajon az eredeti MAGUS rendszere szerint értelmezhető kiegészítőket adnak ki? Vajon értik és uralják a rendszert, és tapasztalataikat felhasználva új lehetőségeket, és nem értelmezhetetlen ellentmondásokat teremtenek benne? Volt olyan minőségű, amit manapság a rajongók mutatnak? A válaszokat mindenki adja meg maga, én megelégszem a következtetéssel.

Ynev világának formálásában nem csak a szabálykönyvek ide vonatkozó mellékletei, de a regények és novellák is főszerepet játszanak. Míg azonban egy szabálykönyvet általában a rendszere, alapvető „hozzállása” alapján könnyen, és egészére vonatkozóan tudunk osztályozni, a hivatalossal megegyezőnek, vagy ellentétesnek bélyegezni, egy regény-novella összetettsége, a felvonultatott dolgok széles skálája - már, ha jó MAGUS regényről van szó - okán egészében nehezen, inkább csak a benne lévő információk, kinyilatkoztatások ítélték meg. Ezért úgy gondolom, helyesebben járunk el, ha nem egy-egy regényt vagy novellát önállóan, hanem a bennük foglalt állításokat, a kiolvasható információkat vesszük elő.

Nézzük a jelenlegi helyzetet a világ vonatkozásában. Mi számít jelenleg hivatalosnak? A legújabb kiadványok egyes elemeiben igencsak távol kanyarodtak az eredeti, „valódi” Ynevtől, és nem éppen a fejlődés, hanem az ellentmondás és átírás terén. Kedvenc példám, ami egyébként a legtöbb olvasónál kiveri a biztosítékot, Gáspár András új elképzelése, a Halk szókkal, sötét húrokon című novellában való első megjelenése óta mindenhová beleerőltetett dorani aquis-nekromanták. Része ez Ynev eredeti világának? Aligha... sőt, nem csak a világnak, az eddig leírtaknak, de a világot játszhatóvá tevő szabályrendszer okán is ellent

mondanak a MAGUS-nak. Mégis van, aki hivatalosnak szeretné „eladni”, nyilván, mert érdekelt benne. Aki a fentieket nem gondolja át, könnyen beleeshet abba a csapdába, hogy egyetlen személy - és a köré szerveződött némán bólogatók serege - véleményéhez, támogatásához köti annak megítélését, hogy valami akkor most hivatalos, vagy sem. Akkor is, ha semmi köze a MAGUS-hoz. Akkor is, ha az - az addig leírtak alapján, ami a MAGUS-t jelenti, nem úgy van, nem az következtethető ki. De hát „Ő” azt mondta. Nos, akinek ez a MAGUS, aki azt gondolja, hogy egyetlen személy éppen aktuális agymenései szerint akar játszani, annak sok szerencsét hozzá.

Szót kell ejteni a másik vonalról, a házi kiegészítők és cikkek egyre bővülő frontjáról. Kezdetben ezek nem sokat értek, a MAGUS rajongók még csak ismerkedtek a világgal és a játékkal, természetes, hogy nem alkottak olyan minőséget, mint az eredeti, kiadóval is rendelkező csapat. Nem is kellett nekik. Az még csak a leglelkesebbeknek adott lökést, amikor cikkeik bekerülhettek a Rúna magazinba, tehát hivatalos státuszt nyerhettek.

A helyzetet minden bizonnyal annak hatására változott, hogy a MAGUS-ban, a belső konfliktusok, kiadváltások, egyéb válságok következtében lelassult, majd jó időre meg is szűnt a hivatalos kiadványok megjelenése, különösen igaz ez a játékot támogató kiegészítőkre. Regényeket, novellákat könnyebb volt írni, de a szabályrendszert egyre kevesebben látták át - máig is. Ha a rajongók akartak valami újdonságot, maguknak kellett megcsinálni. És így is lett. Ezen pláne nem tudott változtatni az, amikor sorra jelentek meg az új, a MAGUS-t alapjaiban felborító és megváltoztatni akaró szabályrendszerek. Az éppen aktuális kiadó új irányba való fordulásával még inkább elszállt a lehetősége, hogy a MAGUS kedvelői újdonsághoz, a regényekben olvasottak lejátszásának játéktechnikájához jussanak. Ráadásul, valószínűleg a perek, (volt, aki magáénak tudta/követelte a játékrendszer jogait), illetve a több rendszer közötti elköteleződni nem akarás okán több hivatalos kiegészítő is bármiféle játékrendszer nélkül jelent meg. A házi

kiegészítők jelentősége alaposan felértékelődött.

Ráadásul a házi kiegészítők alkotói felnőttek a feladathoz. Egyrészt, sokuk már olyan korba ért, amikor írástechnikailag képesek voltak minőségi cikkeket alkotni, másrészt mostanra már nem újdonság senkinek a rendszer, jó pár évnyi mesélés, „rendszerkedés” után jól eligazodnak benne. A technikai lehetőségek is hozzájárultak ahhoz, hogy a házi írások felzárkózzanak, manapság már nem csak a kiadónak van számítógépe és szövegszerkesztője, és nem számít különbsében titkos tudásnak egy-egy szépen formázott cikk megalkotása. Ráadásul, az Internet általánossá válásával már ezek az írások is eljuthatnak mindenkire. Hogy ez mennyire hatásos és elfogadható, sőt, akár elegendőnek is tekinthető, jól példázza a 2013 év végi esemény, amikor a magát hivatalosan MAGUS fejlesztőnek tituláló Lunir kft. is nem nyomtatásban, hanem az Interneten tette közzé kiadványát. A körülmények mellékesek, a mérföldkönek számító esemény teret engedett a házi cikkeknek, hiszen egy szintre emelte őket - vagy süllyedt le hozzájuk. Mára, egyes házi anyagok ugyanúgy elérhetők, szebbek, jobb minőségűek, hűbben követik a világot és a játékrendszert, mint sok kiadói anyag. Akkor most melyik a hivatalos? Melyik bír azokkal az értékekkel, ami hivatalossá emel egy művet?

Szólni kell még egy jelenségről, ami a hivatalos információk trónjára tör. Az internetes fórumokról, - pontosabban egy kifejezett internetes fórumról -, amelyik igen érdekes, átgondolt használattal nagyon értékes is lehetne, mindamelllett többet ártott a MAGUS-nak, mint eddig bármi. Nevezetesen a Delta Vision honlapján induló, mára Ynev.hu-vá vált oldal fórumáról van szó, ahol a MAGUS egyik, bár mára magát egyeduralkodónak hirdető alkotója kiskirálykodik.

A létrejöttének körülményei és célja sajnos ezt eredményezték, valószínűleg

kellett valami, ahol bemocskolhatják (persze oda-vissza) az éppen akkor rivális, pereskedés alatt álló másik kiadót, - hiszen annak saját honlapján ő volt az úr. Nem utolsó sorban meg lehetett nyerni a rajongókat, vádolni a másikat, el lehetett csábítani őket, és reklámozni a majdan megjelenő kiadványokat. Ahogy az azóta is megy (nézzük meg például, hogy ahelyett, hogy dúskálna az oldal a minőségi MAGUS anyagokban, megálltak egy-két regény előzetes, vagy regényt felvezető cikknél. Frissítés, komoly munka azóta sincs rajta). Újabb előny, hogy mindenkit ki lehetett tiltani onnan, aki a „feltétel nélküli rajongáson” kívül bármi mást nyilatkozott. A kezdeti műhelyanyagok publikálása és saját igazuk bizonyítgatása - és a közönség előtti sárdobálás és szennyes kitergetés - után, mára annyi maradt, hogy lehet kérdezni - de csak óvatosan! - a „MAGUS urától”, aki ha kegyes, akkor válaszol, a rajongás fenntartása miatt általában kedvezőt, és egyáltalán nem hagyja magát zavartatni a MAGUS korábban leírt anyagaitól, sőt, még az igazságtól sem. Ez mára odáig fejlődött, hogy nem csak szinte minden - nem általa és nem frissen (!) írt vagy újra kiadott - regény „elvesztette forrásértékét”, a szabálykönyvek semmit nem érnek, sőt, egész kiadók komplett tevékenysége és kiadványai lett „semmit érőnek” értékelve. (Lásd Inomi) Már, annak, aki komolyan veszi... Persze aki még csak ismerkedik a MAGUS-sal és belenőtt a sztárokat imádó világba, azt könnyű egy nagy névvel félrevezetni. Az összefüggésekre, ellentmondásokra pedig nemigen szabad rávilágítani, mert kiátkozás jár érte.

Az is konkrét példával bizonyítható, hogy mennyire esetlegesek és hangulatfüggők az ott kapott vélemények. Konkrét példaként állítom a saját cikkemet (Caedon), ami a „nagyon jó, innentől ez így hivatalos”-tól eljutott a „hegesztmény” kategóriáig, amit mindössze személyes érzelmek változása váltott ki, hiszen a cikk Ynevhez való viszonya, minősége nem változott meg. Véleményem szerint semmiképpen nem összeegyeztethető egy felelős fejlesztői/írói magatartással, hogy egyes cikkek, kijelentések megítélésében nem Ynev sorsa, a képzeletbeli játékvilág fejlődése, haszna a meghatározó, hanem az éppen az író iránti személyes érzelmek.

Elharapózott tehát egy olyan nézet, nem kevés sulykolás hatására, hogy semmi más nem számít, az a hivatalos, amit Gáspár András kinyilatkoztat az

Ynev.hu-n. Nem mondom, hízelgő lehet, amikor valaki rajongással eltelve, mert éppen olvasott egy könyvet, amit sokadjára újra kiadtak (persze a valaha volt legjobb MAGUS könyvet - minden felmérés szerint - azt nem) és az írója válaszol neki, ráadásul, mindent kapásból tud. A bárki más számára érthetetlen stílus, az „idegen” szavak, a magától értetődően előadott, soha nem létező pontokhoz tartozó útbaigazítás pedig kétséget sem hagy a felől, ki itt az igazi szakértő. Ha valaki netán felhívja a figyelmét tévedéseire, azt jól leszólja, és lám, nekem válaszol, meg szeret... sőt, gyakran olyat is ír, ami nekem tetszik. Ez lenne a MAGUS? Valóban? Kinek? Hogy lehet eszerint játszani? De hát a népszerűség fontos. Ennek érdekében olyan dolgokat is ki kell találni, ki kell nyilatkozni, aminek semmi értelme, ami egy regénybe lenne való. De azt már szinte senki nem ír.

Külön érdekes eset, amikor nem egy üres témáról kell nyilatkozni - hiszen azt igencsak előkelő helyen teheti meg egy író, játékfejlesztő, Ynev-alkotó, és mindössze az eddigiekkel való összehangra illene figyelnie -, nem is egy házi kiegészítőt kell megítélni, hanem egy, már régen megjelent, esetenként a köztudatba ivódott tényt kell igazolni, gyakran felülrni egy-egy fórum hozzászólással. Már maga a folyamat, a rákérdezés is nevetséges, hiszen ugyan mi indokolná egy folyamatosan, többek által fejlesztett játékvilág most hirtelen elérkező, mindenre kiterjedő felülvizsgálatát... de tekintsünk el ettől. Nézzük csak magát a számos példával alátámasztható esetet, amikor egy - nem ritkán minden megalapozottságot nélkülöző, add-hoc hozzászólással próbálnak meg felülrni egy már létező információt. Ami egykor hivatalos kiadványban jelent meg. Amire karakterek, modulok, történetek is épülhettek azóta. Ezek most mind váljanak érvénytelenné, ellentmondásossá, világ-idegenné, mert valaki éppen úgy gondolja, hogy egy több éve a MAGUS részét képező szabálykönyv vagy regény ezen állítása szerinte most már éppen nem megfelelő, lesz helyette ez vagy az. Komolyan? És ezt számít bárkinek? Tényleg helyes lenne az az elképzelés, hogy a létező, felépített Ynevet leíró könyvek bármely kidolgozott része, amit egy alkotó csapat annak idején valószínűleg alaposan átgondolt, hozzáillesztett Ynevhez, vagy csak egyszerűen már évek óta létezik, eljutott sok mindenkihez és beépült

a világba, bárki számára is mérvadóan felülrítható egy odavetett fórum hozzászólással? Meggyőződésem, hogy nem.

Sajnos „a példa ragadós”, a rajongók pontosan ugyanazt csinálják, mint amit az alkotóktól/ íróktól/ kiadóktól látnak. Pártokra szakadnak, veszekednek a maguk szintjén, és ami ide tartozik, ők is jogot éreznek arra, hogy bármit felülrjanak. Ugyan, mit számít már ez vagy az a szabálykönyv kijelentése, hiszen az már régen íródott! És? Nem mondom, szükséges egy-két MAGUS játékfejlesztésen belüli folyamat ismerete és áttekintése, az okok meglátása, és ennek fényében egy-egy szükséges vagy jogos változtatás megítélése és akár elfogadása, de az általam felhozott esetekben nem erről van szó. De hát, ha már a nagyoknak lehet, akkor nekünk is. Miért ne kérdőjelezhetnénk meg bármit, hiszen mit számít már a közös Ynev, a könyvekből megismerhető Ynev, amikor lehet sajátunk is? Kiváló példa volt az említett fórumon történt bejegyzés - és a mögé sejthető elképzelés - amikor valaki felvetette, hogy neki van ám egy remek Predoc koncepciója, csak hát nem egyezik meg a leírtakkal - megjegyzem, pont az egyik ország, amelyik egész konkrét koncepcióval rendelkezik - vajon lehetne-e ezzel kezdeni valamit? Igen, kidobni. Aki Ynevhez ír, az a minimum, hogy valóban hozzá írjon, a létező alapokra, hiszen az Ynev, nem csak egy név. (lásd a MAGUS regények, novellák című cikket) De a gondolkodásmódot, a helytelen felfogást, amit meglátásom szerint a fenti folyamat táplál, jól tükrözi a példa.

El is érkeztünk az utolsó, a hivatalosság mellett létező, azzal gyakran összekevert kategóriához, a fenti fórumon emlegetett Kánonhoz. Nem kis humorérzékről tett tanúbizonyságot az író, amikor a szinte senkinek nem kellő, megkérdőjelezhetetlen dogmákkal és „csak” válasszal felszerelt katolikus egyház kifejezését vette át. Szerencsénkre az Ynevet szembeni sok ellentmondás bizonyítgatása, illetve a játérendszer - és így annak világa - feletti inkompetencia jelenségébe belefáradva András úgy nyilatkozik, hogy a játék Yneve nem

azonos az ő általa uralt, tehát az irodalmi Ynevvvel, amire a Kánon vonatkozik. Mert ebbe más nem szólhat bele. Ha így nézzük, önmaga ásta meg a játék nélkül „senkinek nem kellő” írói Ynev sorsát, az „íverinben virító erevéekkel”, a dorani aquirokkal, a tengerekből lett „marákkal”, a csak azért is így (és máshogy) lesz dolgokkal együtt.

Azt meg mindenki eldöntheti, mit jelent számára a hivatalosság. Az lesz-e a hivatalos, amit valaki a MAGUS történetével, világával összhangban alkot meg, nem ritkán a kiadókat felülmúló

stílusban és lelkesedéssel, a tőlük mára idegenné vált használhatósággal, vagy az a nesze semmi, fogd meg jól, amivel egy-egy illet lehúzza a MAGUS kiskirályi trónján tetszelgő író.

2014.09.11.

Szerző: Magyar Gergely

Forrás: Kalandozok.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely